

По-добрата земя.

Баща и майка живѣяхъ съ двама-та си млади сынове на единъ пустъ островъ на великый Океанъ, дѣто бѣхъ ся избавили отъ корабокрушеніе; храната имъ тамо бѣше коренчета и зелія, питіето имъ быстра водица, и жилището имъ една пещера. Дѣцата като бѣхъ ся родили слѣдъ корабокрушеніето, незнаехъ какъ съ ся намѣрили на онзи пустъ островъ; незнаяхъ нищо за другыѣ страны на земѣтъ. Хлѣбъ, млѣко и други сладкы оwoщія бѣхъ за тѣхъ нѣщо незнайно.

Единъ день идватъ на островътъ четирма черны (арапы) съ единъ малкъ ладійкъ и родителѣ ся зарадвахъ, като ся надѣяхъ, че ще ся отървѣтъ отъ теглилата и злочестивы-тъ. Но ладійката бѣше твърдъ малка и неможаше да прѣнесе всички наедно на сушѣтъ; и тъй само бащата ся нае да направи най-напрѣдъ това мореплаваніе. Майката и сыноветъ плачахъ, когато влѣзе той въ онѣзи слабъ ладійкъ и чернитъ зехъ да теглятъ лопаты; а той имъ каза; “Недѣйте плака, слѣдъ малко ще дойдете и вы.”